

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **F. R.**, narozen dne X
státní příslušník Uzbekistánu
naposledy v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u
Blatna

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křížíkova 279/8, 186 31 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. KRPS-288721-25/ČJ-2024-010022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 12. 11. 2024, č. j. KRPS-288721-25/ČJ-2024-010022, se
ruší
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u zdejšího soudu ve smyslu § 172 odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž byl

podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 45 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

2. Hlídkující policisté zajistili žalobce při silniční kontrole prováděné dne 11. 10. 2024 na dálnici D8, neboť zjistili, že žalobce je v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“) veden jako nežádoucí osoba se zákazem vstupu do Schengenského prostoru.
3. Při výslechu žalobce uvedl, že je ženatý, má dva syny a celá jeho rodina žije ve Uzbekistánu. V Litvě nikdy nepobýval, pouze získal na litevském velvyslanectví v Uzbekistánu tamější povolení k pobytu. Toto povolení si zařídil, neboť to bylo rychlejší než vyřízení pobytu v ČR. Je si vědom toho, že do ČR přijel neoprávněně. Od příjezdu žije v Praze, peníze získává od krajanů, občas jezdí jako řidič Boltu. Do ČR přijel, neboť chtěl navštívit kamarády, zákazu vstupu do Schengenského prostoru si není vědom. V minulosti žádal v ČR o azyl, neboť chtěl tímto způsobem legalizovat pobyt v ČR. Uvedl, že v Uzbekistánu měl před cca 2 lety rvačku, hrozí mu tam nebezpečí, nechce uvést od koho. V případě návratu by k zásahu do jeho rodinného a soukromého života nedošlo. Finanční záruku není schopen složit, a je schopen žalované oznamovat místa pobytu, kde se bude zdržovat. V současnosti bydlí na ubytovně na Praze 9.
4. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) v závazném stanovisku ze dne 12. 11. 2024 konstatovalo, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné, neboť neshledalo, že by žalobci mohlo v případě návratu hrozit skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců.
5. Z Schengenského informačního systému vyplývá, že dne 10. 10. 2024 bylo Litvou vyhlášeno odepření vstupu žalobci s platností do 9. 10. 2027. Dále bylo zjištěno, že řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo dne 12. 9. 2024 zastaveno, toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 10. 2024, přičemž žalobce ve stanovené lhůtě nevycestoval a od 1. 11. 2024 se nachází na území ČR bez platného bytového oprávnění.
6. Napadeným rozhodnutím žalovaná zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění, a to podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Dobu trvání zajištění stanovila v délce 45 dnů ode dne omezení osobní svobody. Žalovaná měla za prokázané, že se žalobce na území ČR zdržuje neoprávněně a že existuje nebezpečí, že i nadále bude porušovat právní předpisy. Žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené, a proto žalovaná přistoupila k jeho zajištění. Uložení zvláštních opatření by nebylo účelné ani možné. Pokud jde o možnost oznamování adresy, žalovaná uvedla, že v současné době nemá žádnou adresu hlášenou, na území ČR nemá žádný majetek ani zaměstnání, a jelikož si je vědom, že na území ČR pobývá neoprávněně a evidentně spoléhal na to, že nebude kontrolován, nelze spoléhat, že by uloženou povinnost plnil. Sám žalobce uvedl, že nemá žádnou adresu, kde by se zdržoval. Neví ani, kde je k pobytu hlášen, ačkoli je to jeho povinností. Rovněž nedisponuje peněžními prostředky ke složení finanční záruky. Ani v případě ostatních mírnějších opatření žalobce nedává záruku, že by uložené povinnosti plnil. Z jeho jednání vyplývá neúcta k právnímu řádu a nelze opomenout jeho zavinění na vzniklé situaci. Ve stanovené době zajištění je žalovaná povinna zajistit náležitosti nutné k realizaci předání žalobce. Je třeba vykomunikovat předání žalobce s Uzbekistánem, obstarat policejní eskortu přes dotčené státy. Doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika nebo týdnů. Žalovaná vzala v úvahu i lhůtu 7 dní, v níž si žalobce může požádat o udělení

mezinárodní ochrany. Stanovená doba zajištění je proto zcela přiměřená. Závěrem se žalovaná zabývala posouzením realizovatelnosti a přiměřenosti správního vyhoštění.

Obsah podání účastníků

7. Žalobce předně uvádí, že si nebyl vědom, že by se dopouštěl protiprávního jednání – měl za to, že je vše v pořádku a má oprávněný pobyt v Litvě. Rovněž uvádí, že by s policejními orgány spolupracoval. Z toho důvodu měla žalovaná využít uložení zvláštního opatření. Rovněž namítl nedostatečné odůvodnění délky uloženého zajištění.
8. Žalovaná navrhuje žalobu zamítnout, přičemž argumentuje obdobně jako v napadeném rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán, a vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Nicméně s ohledem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech sp. zn. C-704/20 a C-39/21 by soud musel zohlednit z moci úřední i vady týkající se nesplnění podmínek zákonnosti zajištění. Soud však konstatuje, že vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, neshledal.
10. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl o žalobě bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Posouzení žalobních bodů

Podmínky zajištění a uložení zvláštních opatření

11. Soud úvodem připomíná, že zajištěním cizince dochází k citelnému zásahu do jeho základního práva na osobní svobodu (srov. např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ve věci *John proti Řecku* ze dne 10. 5. 2007, stížnost č. 199/05, *Rusu proti Rakousku* ze dne 2. 10. 2008, stížnost č. 34082/02, *Rashed proti České republice* ze dne 27. 11. 2008, stížnost č. 298/07, a *Saadi proti Spojenému království* ze dne 29. 1. 2008, stížnost č. 13229/03), na něž odkazuje i čl. 52 odst. 3 ve spojení s čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie a čl. 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, nebo ze dne 19. 7. 2022, sp. zn. Pl. ÚS 12/19). Zajištění je proto přípustné jen za striktně definovaných podmínek, musí vždy sledovat vymezený účel a lze k němu přistoupit pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě efektivně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější, donucovací opatření.
12. Žalovaná rozhodla o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Dle tohoto ustanovení platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.
13. Soud má ve shodě s žalovanou podmínky k zajištění žalobce za splněné, jelikož ze správního spisu vyplývá, že žalobce je evidován v SIS jako nežádoucí osoba.

14. Z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu lze dále zjistit, že žalovaná přistoupila k zajištění žalobce, protože existuje nebezpečí, že bude mařit správní vyhoštění, resp. že nebude plnit povinnosti mu žalovanou uložené. Žalovaná přihlížela zejména k tomu, že žalobce na území ČR a pobýval bez oprávnění, protože jeho azylové řízení bylo zastaveno a jeho litevské pobytové oprávnění bylo zrušeno, jelikož v něm uváděl nepravdivé údaje. Výše uvedené jednoznačně vyplývá ze správního spisu. Namítá-li žalobce, že o zrušení pobytu v Litvě nevěděl (a jak ve správním řízení uvedl, nevěděl ani o zastavení řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu), není tato skutečnost pro naplnění § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců podstatná.
15. Stěžejní část žalobní argumentace však směřuje proti závěru žalované, že nesprávně vyhodnotila možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
16. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
17. Podle § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců dále platí, že o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
18. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon vycestování žalobce (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 6. 2024, č. j. 4 A 25/2024-22, bod 24).
19. Uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je současně vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon předání (*objektivní složka*). Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, č. j. 10 Azs 102/2016-56, body 37-38).
20. Současně lze přiměřeně odkázat na žalobcem zmiňované závěry rozšířeného senátu NSS, dle nichž je vždy při posuzování aplikace zvláštního opatření „*povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních*

povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince)“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, č. 3559/2017 Sb. NSS).

21. Žalovaná se možností uložení jednotlivých zvláštních opatření zabývala na straně 4 napadeného rozhodnutí. Zohlednila konkrétní skutková zjištění a její závěry mají oporu ve správním spisu. Není tedy pravdou, že by své závěry neodůvodnila či že by nevzala v potaz vše, co v řízení vyšlo najevo, zejména při výsledku samotného žalobce. Přitom nevycházela jen z faktu, že se žalobce na území ČR nachází nelegálně. V projednávané věci je totiž podstatné, co žalobce k možnosti uložení zvláštních opatření k výslovným dotazům žalovaném vypověděl. Stěžejním bodem úvah žalované je to, že žalobci neuvěřila, že by při realizaci zvláštních opatření a při předání samotném spolupracoval. Soud tuto obavu pokládá za důvodnou. Z pobytové historie žalobce je zřejmé, že jak v ČR tak v Litvě činil kroky s úmyslem získat jakýmkoliv způsobem pobytové oprávnění. Žalobce sám uvedl, že v Litvě žádal o pobytové oprávnění pouze s „časových“ důvodů (pro jeho rychlejší vyřízení). Poté, co je obdržel, v Litvě nikdy nebyl a zjevně neměl účel vydaného pobytového oprávnění vůbec v úmyslu plnit. Navíc k jeho získání uváděl nepravdivé údaje, což bylo následně důvodem zrušení tohoto pobytového oprávnění. V ČR pak žádal o azyl, dle vlastních slov kvůli legalizaci pobytu v ČR. Z výše popsaného jednání je patrný úmysl žalobce pobývat v ČR, přičemž k dosažení tohoto cíle se opakovaně pokoušel zneužít instituty pobytového a azylového práva. Za této situace soud pokládá pochybnosti žalované ohledně spolupráce žalobce na realizaci správního vyhoštění za zcela logické.
22. Soud tedy shrnuje, že se žalovaná zabývala mírnějšími opatřeními jednotlivě a u každého rozvedla, proč jej nemá v případě žalobce za použitelné. V souladu s výše uvedenou judikaturou přihlížela k osobním a majetkovým poměrům žalobce a vzala v potaz i jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. Na základě toho žalovaná nepovažovala za pravděpodobné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud tedy souhlasí, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nebylo namístě, jelikož nebyla splněna zejména subjektivní složka (ochota a schopnost žalobce mírnější opatření dodržovat). Proto existuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byla ohrožena realizace vyhoštění žalobce.
23. Námitky k nesprávnému posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců proto soud neshledal důvodnými.

Odůvodnění doby zajištění

24. V posledku se soud zabýval odůvodněním uložené doby zajištění, které má žalobce za nedostatečné.
25. Podle § 124 odst. 3 věty první zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.
26. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
27. Základní požadavky na odůvodnění doby trvání zajištění konkretizoval NSS v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, v bodě 22, následovně: *„Správní orgán musí v odůvodnění vedlejšího ustanovení výroku rozhodnutí o zajištění, jímž se stanoví doba jeho trvání, uvést, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace*

správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Pouze v případě, kdy jsou shora uvedené úvahy obsaženy ve správním rozhodnutí a dle své povahy mají oporu ve správním spisu, mohou se soudy ve správním soudnictví ujmout své přezkumné činnosti a posoudit, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení či ho nezneužil (§ 78 odst. 1 in fine s. ř. s.).“ Na tyto závěry navázala judikatura NSS v mnoha dalších případech (srov. usnesení NSS ze dne 29. 6. 2022, č. j. 2 Azs 306/2021-27, a judikaturu v něm uvedenou).

28. Jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32, soud musí mít možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné. Současně platí, že čím delší je stanovená doba (prodloužení) zajištění, tím intenzivnější je omezení základního práva na osobní svobodu a tím pečlivější musí být i zdůvodnění doby (prodloužení) zajištění. Může nastat situace, v níž je časový odhad jednotlivých úkonů objektivně nemožný; v takovém případě by nemělo smysl trvat na časovém odhadu, který by neměl reálnou oporu. Pak je ovšem namístě z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění. Tím žalovaná umožní cizinci realizovat soudní přezkum v kratších intervalech. A následně soudu umožní ověřit, zda během této doby v řízení postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, a bez zbytečných průtahů, a zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli (srov. také rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48).
29. Soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí shrnutým požadavkům na odůvodnění vedlejšího výroku o stanovení doby zajištění nedostálo.
30. Žalovaná na straně 6-7 napadeného rozhodnutí sice rozvedla, jaké úkony hodlá ve stanovené době 45 dnů učinit, avšak zcela rezignovala na jejich časové vymezení. Vypočetla, že zohlednila dobu nutnou k zajištění přepravních dokladů a policejní eskorty. Následně ale jen neurčitě uvedla, že doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu „několika kalendářních týdnů až měsíců“.
31. Soudu tak není vůbec zřejmé, jak na základě tohoto odůvodnění mohla žalovaná uzavřít, že trvání zajištění v délce 45 dnů je zcela přiměřené. Prezentovaný odhad pohybující se v rozmezí „několika kalendářních týdnů nebo měsíců“ není dostačující. Vůbec z něj neplyne, jak žalovaná dospěla k době 45 dnů. Žalovaná se ani s ohledem na zkušenosti z vlastní úřední činnosti nepokusila předestřít, jaká je potřebná doba k zabezpečení přepravních dokladů při realizaci přepravy do země původu. V tomto případě nelze absenci těchto elementárních údajů v napadeném rozhodnutí aprobovat. Z okolností projednávané věci ani ze správního spisu totiž samo o sobě neplyne, že by stanovená doba zajištění byla přiměřená. Nebyla-li si žalovaná časovým rámcem provádění jednotlivých úkonů jista, měla stanovit podstatně kratší dobu zajištění a tu v případě potřeby prodlužovat. Stanovených 45 dnů však není vzhledem k omezení osobní svobody žalobce zanedbatelných, a proto soud nemohl na odůvodnění napadeného rozhodnutí klást snížené nároky.
32. Soud shrnuje, že napadené rozhodnutí je v části týkající se stanovené doby zajištění nepřezkoumatelné, a proto nemohlo obstát. Pro úplnost soud doplňuje, že následný vývoj (po vydání napadeného rozhodnutí) nasvědčuje tomu, že odhad žalované na 45 dní byl

poněkud přestřelený. Z vyjádření k žalobě vyplývá, že předání bylo realizováno 29. 11. 2024, tedy 17 dní od vydání napadeného rozhodnutí. Soud přitom nevylučuje, že předání v projednávané věci bylo neobvykle rychlé, nicméně mu nezbyvá než zopakovat, že žalovaná se o konkretizované odůvodnění ve vztahu k délce zajištění ani nepokusila. K tomu soud doplňuje, že žalovaná používá obdobná odůvodnění délky zajištění opakovaně, a to například i bez zohlednění konkrétního státu (srovnej např. věc řešenou zdejším soudem pod sp. zn. 44 A 23/2024).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

33. Vzhledem k tomu, že žalovaná v napadeném rozhodnutí nedostatečně zdůvodnila délku doby trvání zajištění žalobce, zrušil soud napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. O vrácení věci žalované soud nerozhodoval, neboť napadené rozhodnutí bylo prvním úkonem v řízení (§ 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), tudíž zde po jeho zrušení není řízení, v němž by bylo možné pokračovat (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 12. 2015, č. j. 4 Azs 234/2015-36). K návrhu žalobce na výrok soudu o ukončení zajištění, soud podotýká, že takto v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodnout nemůže (srov. § 76 a § 78 s. ř. s.).
34. Protože soud o žalobě rozhodl bezodkladně po obdržení správního spisu, nadto vázán lhůtou k rozhodnutí (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců), nerozhodoval samostatně o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, náklady řízení nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. prosince 2024

Miroslav Makajev, v. r.

samosoudce